

Kurucu Ortaklar: Şefika Arslan, Erdal Gümüş

Grafik Tasarımcı, Yazar: Şevval Arslan

Sosyal Medya: Mihriban Akbayır

Bugün okuldan dönen
Pera'nın yüzü hiç
gülmüyordu.

Kapıdan içeri sessizce girdi.
Çantasının askısını sıkıca
tutuyor, gözlerini yere
indiriyordu.

Evin içi sıcacıktı ama
Pera'nın içi biraz bulutlu
gibi.

Annesi mutfaktan seslendi:

"Pera, geldin mi canım?"

Annesi mutfakta akşam yemeği hazırlıyordu.

**Teyzesi de onları ziyarete gelmişti. Pera'yı
görünce gülümsedi.**

"Okul nasıl geçti Pera?" diye sordu annesi.

Pera kısa bir cevap verdi:

"İyiydi..."

Ama sesi hiç iyiymiş gibi çıkmıyordu.

Teyzesi, Pera'nın üzgün olduğunu hemen fark etti.

Pera fazla konuşmadan odasına doğru yürüdü.

Annesi arkasından sevgiyle baktı.

Teyzesi yavaşça, "Bence bugün anlatmak istemiyor," dedi.

Pera kapısını usulca açıp içeri girdi.

Odasına girince Neeko'nun yeşil gözleri yumuşakça parladı.

**"Merhaba Neeko," dedi Pera.
"Merhaba Pera bugün sesin biraz mutsuz geliyor." dedi Neeko.**

Pera çantasını yatağının yanına bıraktı.

Hiçbir şey söylemeden yatağın kenarına oturdu.

Neeko acele etmedi. Sadece yanında bekledi.

Bir süre sessizlik oldu.

Sonra Pera derin bir nefes aldı.

**"Okulda canımı sıkan bir şey oldu,"
dedi.**

Neeko sakın bir sesle sordu:

"Anlatmak ister misin?"

**Pera başını salladı ve konuşmaya
başladı.**

**“Bugün piknik günü için gruplar
oluşturduk,” dedi Pera.**

**“Herkes bir gruba girdi. Herkes kiminle
olacağını konuşuyordu.”**

Pera’nın sesi biraz kısıldı.

“Ama beni kimse çağırmadı.”

**O an kendini sınıfın ortasında yapayalnız
hissetmişti.**

Neeko hemen cevap vermedi.

**Önce Pera'nın ne hissettiğini
anlamak istedi.**

**"Peki o sırada ne hissettin?" diye
sordu.**

Pera biraz düşündü.

**"Üzüldüm," dedi. "Bir de... sanki
görünmezmişim gibi hissettim."**

Pera gözlerini kapatınca sınıfı hatırladı.

Arkadaşları konuşuyor, gülüyor, gruplar kuruyordu.

Ama sanki kimse Pera'yı fark etmiyordu.

**"Ben oradaydım," dedi Pera.
"Ama kimse beni görmedi."**

Bu düşünce kalbini çok sıkımtı.

Neeko yumuşak bir sesle konuştu.

**“Bazen insanlar farkında olmadan başkalarını
üzebilir.”**

Pera dikkatle dinledi.

**“Arkadaşlarının seni özellikle dışladığından
emin miyiz?” diye sordu Neeko.**

Pera başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum,” dedi.

Ertesi gün Pera okula biraz heyecanlı gitti.

Teneffüste Defne'nin yanına yaklaştı.

Kalbi hızlı atıyordu ama kaçmadı.

"Defne," dedi. "Dün piknik grupları yapılırken kendimi dışarıda kalmış gibi hissettim."

Sonra cesaretini topladı:

"Beni neden çağırmadınız?"

Defne şaşkınlıkla Pera'ya baktı.

"Pera! Biz seni Mert'in çağırđını sanmıştık," dedi.

Mert de yanlarına geldi.

**"Ben de Defne'nin söylediđini düřündüm," dedi.
"Gerçekten fark etmemiřiz."**

Pera bir an sustu.

Demek ki kimse onu bilerek dışarıda bırakmamıştı.

Defne hemen gülümsedi.

“Bizim gruba gelir misin?” diye sordu.

Mert listeye Pera’nın adını ekledi.

“Pera oyun sorumlusu olsun,” dedi.

Pera’nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

İçindeki ağır his yavaş yavaş hafifledi.

Akşam Pera eve daha mutlu döndü.

Yemek masasında annesine ve teyzesine olanları anlattı.

Neeko da masanın yanında sessizce onları dinliyordu.

Pera, Defne'ye nasıl soru sorduğunu anlattı.

Bu kez sesi daha güçlü çıkıyordu.

Annesi Pera'ya sevgiyle baktı.

"Duygularını paylaşmanla gurur duydum," dedi.

Teyzesi de gülümsedi.

"Bazen sormadan gerçeği anlayamayız," dedi.

Pera başını salladı.

**Artık hislerini içine saklamak zorunda
olmadığını biliyordu.**

Gece olduĐunda Pera yataĐına oturdu.

Neeko'nun yeĐil gözleri odada yumuŐakĐa parlıyordu.

"İyi ki varsın Neeko," dedi Pera.

Neeko'nun k    k turuncu ağzı ıŐıldadı.

"İyi ki sorularını benimle paylaŐıyorsun Pera," dedi.

Pera gülümsedi ve gözlerini kapattı.

Artık biliyordu: Bazen nazikĐe sorulan bir soru, kalpteki en b    k düĐümü çözebilirdi.